

El pressupost de la Diputació

SALVADOR BORDES BALCELLS
PORTAVEU GRUP DE CIU A LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

Convergència i Unió va votar 'no' al pressupost de la Diputació de Lleida per a l'exercici 2011. Som conscients que la crisi econòmica i les mesures del govern del PSOE a Madrid per frenar el dèficit públic, un dèficit públic, per cert, que ells mateixos han provocat, ens han dut a una situació en què per primer cop un pressupost de la Diputació disminueix els seus números respecte al de l'any anterior. Un descens de més d'un vint per cent que respon, bàsicament, a la prohibició de recórrer a l'endeutament.

El fet que hi hagi un descens pressupostari, però, no és la raó del nostre vot en contra. Acceptem que en èpoques de crisi econòmica cal fer una contracció de la despesa. És la forma i el fons del pressupost presentat pel govern de PSC i ERC a la Diputació els que han provocat el nostre rebuig. Ho podem resumir en tres grans raons:

En primer lloc, pel que fa a les formes, denunciem una flagrant manca de diàleg per part del govern amb el principal grup de l'oposició. En un moment de dificultats com l'actual és quan convenia més arribar a acords institucionals entre els grups de la corporació. No hi ha hagut ni un sol contacte. Ni un sol atansament. S'ha seguit el procediment legalment establert i s'ha actuat com si la situació fos del tot normal. El senyor Gilabert i el seu govern han perdut una gran oportunitat de prestigiar la institució i de consensuar amb el territori les difícils decisions que han hagut de prendre. Nogens-

menys CiU té més de la meitat dels ajuntaments de la província de Lleida.

La segona raó, aquesta més de fons, és la total manca de compromís amb els ajuntaments i les entitats locals del nostre territori. El principal client de la Diputació són els ajuntaments. Quan s'ha de fer una reducció com l'actual, les darreres partides que s'han de tocar són les dedicades a ajudar als ajuntaments. La Diputació de Lleida no ha tingut cap sensibilitat cap al món local i redueix de manera escandalosa les partides de transferències als ajuntaments. Sense comptar les partides de les anualitats de Plans d'Obres i despesa sanitària que ja estan compromeses d'exercicis anteriors, la col·laboració de la Diputació amb els ajuntaments ha baixat més d'un 44 per cent.

Els ajuts als ajuntaments, que no són sinó ajuts directes al ciutadà, s'haurien hagut de prioritzar respecte a altres partides. S'han mantingut inalterats els ajuts a les ONG o han baixat percentualment menys els ajuts

a determinades entitats associatives o a les entitats esportives. Tot i que hi ha alguna entitat, com el cas d'ASPID, a la qual s'ha castigat de manera incomprensible deixant la partida del seu conveni a zero. No diem que entitats i associacions no siguin importants, però els ajuntaments, des del punt de vista de la Diputació, han de ser prioritaris. La culminació d'aquest despropòsit són els 20.000 euros d'ajut a les Olimpíades de Barcelona 2022. Una quantitat testimonial però significativa de la manca de sensibilitat de l'actual govern amb el nostre món local.

La tercera raó, i potser la més sibil·lina, rau en la manca de transparència dels números que han fet PSC i ERC per a l'any vinent.

Manca de transparència refontent partides concretes en bosses globals que no tenen criteri de distribució. M'explico amb un exemple. Dins del pressupost de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, tot un seguit d'ajuts a activitats culturals que estan molt arrelades al territori s'han suprimit amb l'explicació que s'incorporen totes a una única partida conjunta. Són activitats tan rellevants com el Carnaval de Solsona, el festival de música antiga de la Seu d'Urgell, l'Aquelarre de Cervera, el conveni amb els acordionistes d'Arsèguel o la Passió de Cervera. Posant totes les subvencions en un mateix sac, la Diputació no aprova un compromís de distribució. Queda, per tant, en mans dels dirigents de l'IEI, i en darrera instància del senyor Gilabert, el repartiment d'aquests ajuts. I permetim la subjectivitat, però tenint en compte els antecedents de poca equitat en el repartiment de subven-

cions en tota la legislatura, ens femem el pitjor.

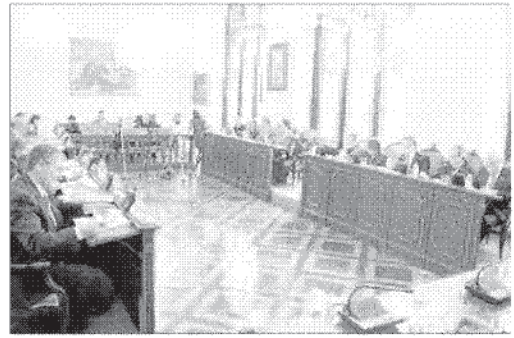
I manca de transparència perquè tenim la fundada temença que el pressupost que s'ha aprovat quedarà exhaurit a meitats d'any. El pressupost d'una corporació local s'ha de fer segons el principi d'anualitat. És a dir, les despeses i els ingressos aprovats han de ser els previstos durant tot l'any. Per tant, la contracció en les previsions s'ha de plasmar també en una contracció en l'execució. En altres paraules, el ritme de despesa també s'ha de reduir. Sospitem, però, que PSC i ERC han fet un pressupost per mig any, que és el que resta de legislatura. Ja no els importa la propera corporació que sorgirà de les eleccions del més de maig.

Fa la sensació que el senyor Gilabert no preveu tornar a ser president, si no, no s'entén que, per exemple, no es doti la partida de la campanya publicitària

d'hivern de l'any vinent al Patronat de Turisme, no es dotin les partides dedicades als premis Vallverdú i Màrius Torres o al Festival de Jazz de l'ardor. Totes elles, partides a executar durant la segona meitat d'any.

Realment sembla que l'any 2011 del senyor Gilabert acabi a l'estiu. No cal dir que el grup de CiU estarà molt atent a l'execució del pressupost perquè les nombroses partides que es rebaixen en un 40 o 50 per cent no s'esgotin en només sis mesos.

La conclusió de tot plegat és que el govern de PSC i ERC a la Diputació acaba la legislatura com la va començar. Amb grans anuncis i poques realitats. Una legislatura presidida per una nefasta gestió que després de quatre anys deixarà una institució més endeutada i en plena contracció pressupostària. I els ajuntaments deixats de la mà de Déu.

El govern de PSC i ERC a la Diputació acaba la legislatura com la va començar. Amb grans anuncis i poques realitats